

Durmuş Hocaođlu

Hicret: I

Hayâtımdan Muazzezken Vatan'dan İnfisâl Ettim

Gelecek., Yıl: 1., Sayı: 13., 04.05.2001-10.05.2001., s.10

Durmuş Hocaođlu, *Gelecek* Yazıları Sıra No: 12

Künye:

• Hocaođlu, Durmuş., “Hicret: I: “Hayâtımdan Muazzezken Vatan'dan İnfisâl Ettim””, *Gelecek.*, Yıl: 1., Sayı: 13., 04.05.2001-10.05.2001., s.10



Türkiye'nin iki ayı aşkın bir müddetten beri içinde bulunduğu krizin, aslında “bugün” birden ve âniden, can yakıcı bir şekilde satha çıkmış olmasına rağmen, asla “bugüne âit” ve “muvakkat” değil, köklerinin ve beslenme kaynaklarının çok derin; esas olarak, asırlardan beri birikmiş olan ve kat'î ve sıhhatli bir hâl tarzına kavuşturulamadığı için de katlanarak gelen büyük ve çok geniş çaplı bir medeniyet krizinin günümüzdeki uzantısı olup bu tarih çapındaki büyük musibetin en başta gelen müsebbiblerinden birisinin de, çağını, toplumunu ve dünyayı okumak ve tefsîr etmekte yetersiz kalan ve kendi milleti ile mukavele akdetmeye yanaşmayan, onunla gerginlikler yaratmaktan ve sık-sık çatışmaya girmekten ve git-gide bu gerginlikleri tirmandırmaktan çekinmeyen ‘aklını kaybetmiş’ bir devlet yönetiminin olduğuna dikkat edilmesi gerekmektedir. Bu, telâffuzundan dahi hoşlanmadığım, ama, bil-mecbûriye zikretmekliğim icâp eden ayıplı vaziyet, maalesef, hergünkü gelişmelerle biraz daha kendisini açıkça izhâr etmeye devam etmektedir. Filhakîka, Türkiye'yi yönetenler, akli başında bir devlet yönetiminin asla yapmaması gereken en büyük kötülüğü alenen işliyor, Şühedâ armağanı bu **CENNET** vatani git-gide yaşanmaz bir **CEHENNEM**'e dönüştürmek husûsunda ellerinden geleni ardlarına koymuyor, bu hususta bütün mahâretlerini sergileyerek var güçleriyle çalışıyorlar. İşte, bu kötülüklerden birisi de, bu memleketin ezici ekseriyetini teşkil eden samimî mü'minleri mütemâdiyen inançları ile devletleri arasına sıkıştırarak, onları İnanç ve Devlet arasında sun'î bir tercih yapmaya zorlamak şeklinde tecellî etmektedir

Nitekim, en nihâyet, Hükûmet'in, “milliyetçilik” gibi kutlu bir ideali kendisine alem yapan ve fakat İktidâr'a gelince de O'nu iflâsa sürükleyerek seçmeni olan ve olmayan herkesi şaşkınlıklara ve öfkelere garkeden MHP'nin de büyük katkılarıyla, İstiklâl Harbi'mizin, hürriyet ve istiklâlimizin sembolü ve her Türk vatandaşının en büyük ortak paydalarından birisi olan İstiklâl Marşı'nı başı örtülü hanımlara resmen yasak hâle getirmesi herşeyin üstüne tuz-biber ekti. Vâkıa bu vahîm hatâdan kısa zamanda rücû edildi; buna dahi şükretmek gerektir; lâkin, önce bir yara açıp sonra tedâvi etmek veya etmeye çalışmak, yaranın izini ortadan kaldırmaz.

Hangi akıla hizmet ettikleri belli olmayan devlet gemisinin dümencileri, durmadan bu kutlu gemiyi kayadan kayaya çarptırıyorlar; affedilmez büyük vebâl!

Zâten hemen her gün meş'um bir haberle sarsılmaktan şeâmeti dahi kanıksar hâle gelen Türkiye bu mevzûda son anda kısmen ve bir nebze de olsa akılların başlara rücû etmesiyle kısmen ve bir nebze de olsa “kabz” hâlinden “bast” hâline geçmiş bulunmaktadır. Tahayyülü dahi bir fecâat olan bu ayıplı karar hangi sivri zekânın veya hangi ard niyetli karanlık elin mahsûlü idi acaba; bir tasavvur buyurunuz: Bundan böyle mütesettîre hanımlar başlarındaki örtü ile İstiklâl Marşı'nı dinleyemeyeceklerdi: Ya Baş-Örtüsü ya da İstiklâl Marşı! Fakat “Cephe” bu kadar daracık değil; o hanımların ebeveynleri var, kocaları, çocukları, yakınları var; başı açık olduğu hâlde vicdan sâhibi olduğu için onları gönülden destekleyenler var, vesâire; yâni bu ülkenin neredeyse tamâmı var ve binâenaleyh, Cephe bu ülkenin neredeyse tamâmı! Bravo muhterem yöneticiler! Sizler, şimdilik bu hatâdan kısmen ve bir nebze de olsa dönmüş bulunuyorsunuz; ama sâdece kısmen ve bir nebze! Fakat vahîm hatâlarınız devam ediyor; böyle gitmeye devam edecek olursanız, yârinlarda, Tarih mahkemesinde, “bilinçli olarak ve kasten”, *Devlet ile Millet arasında gerginlik yaratmak ve çatışma çıkarmak, Millet nezdinde Devlet'in itibârını ayaklar altına almak, Devlet-severliği, Vatan-severliği yokedip, Devlet ve Vatan düşmanlığını, Kozmopolitizm zehirini yaygınlaştırmak* cürümlerinden sanık sandalyesine oturtulacaksınız! Şimdiden müdâfaanâmelerinizi hazırlayınız ve kefenlerinizin arasına koyunuz: Hiçbir işe yarayacağına inanmıyorum, ama, birgün sizlere hesap sormaya gelecek olan öfkeli kahramanlara karşı belki lâzım olacaktır!



İmdi; Devlet'in gücünü elinde tutanların, bu ülkenin, “kan” başta olmak üzere her türlü fedâkarlık lâzım olduğunda hemen ilk elde mürâcaat edilen ve edilecek olan, hemen ilk elde kanı ve parası istenen ve istenecek olan sâdik vatandaşları, temiz insanları karşısındaki bu kaba ve kışkırtıcı tavırları, geleneğinde “sivil itâatsizlik” bulunmayan; henüz aydınlanmamış; henüz kendisini ve gücünü keşfedememiş, örgütlü sivil mücâdeleyi öğrenememiş, bu bakımdan ciddî bir tecrübesizlik, zaaf, yetmezlik ve kötülük ile mâlûl bulunan mazlumları dolaylı yollardan reflektif müdâfaa mekanizmaları geliştirmeye sevk etmekte. İşte bu mekanizmalardan birisi de “**Hicret**”!

Bundan önce muhtelif yerlerde müteaddit kereler yazdım, yine de yazacağım: Türkiye’de, tehlikeli bir **Kozmopolitizm** gelişmesi var! Evet: **Kozmopolitizm**; yâni **Vatansızlık** ideolojisi! Ve şimdi de bir de Kozmopolitizm’i hem besleyen ve besleyecek olan, hem de ondan beslenen ve beslenecek olan bir **Hicret** çıkıyor karşımıza! Vurgu ile belirtmeyi bir farz-ı ayn telâkki etmekteyim: Henüz hangi mertebe ve safhada, hangi seviyede olduğuna dâir, elimizde çok fazla sağlam ve sıhhatli istatistikî bilgi ve belge olmamasına rağmen, ekseriyeti şahsî gözlemlere dayanmakta olsa da, birbiriyle yakın bir bağlantı içerisinde olan, **Kozmopolitizm** ve **Hicret** gibi iki olgusal gerçeklikten söz edilebileceği tartışma götürmez. Gerçi bâzı rakamları hem mübâlâğalı ve hem de yanlış bilgilendirmeli bulduğumu söyleyebilirim; bence henüz bu safhada bu mevzû iddia edildiği derecede kritik bir noktaya varmış sayılmayabilir; söz gelimi, hergün İstanbul’dan Amerika’ya altı uçak dolusu insanın gittiği ve bunların yarısının boş geldiği ileri sürülüyor; ne kadar doğru bilemiyorum, ihtiyatla karşılamak lâzımdır. Yeğenim bundan bir ay önce, akademik bir araştırma için gidip de bir yıldan daha uzunca bir müddet kaldığı Amerika’dan avdet etmek istediğinde, Türkiye’ye gelen uçaklarda bilet bulmakta zorlandığı için dönüş tarihini birkaç gün sonraya te’hir etmek mecbûriyetinde kalmıştı. Bu îtibarla konunun birden abartılı bir trajediye dönüştürülmesini aceleci bir değerlendirme bularak tasvîb etmediğim gibi, bu gibi tahrîrat ve tebligatın maksadını mütecâviz başka tür bir tahrike yol açabilmesinden de endîşe ediyorum. Kaldı ki Amerika’ya veya başka bir yere çalışmak için gitmek isteyenlerin kâffesini birden *vatan küskünü* ve *kozmpolitik temâyüllü* kategorilerine sokmaya kalkışmak da yanlış olur; seneler boyunca Anadolu köylüleri çalışmak için “Alamanya”ya gitmek üzere İş ve İşçi Bulma

Kurumu şûbeleri önünde kuyruklar oluşturdu; ama hiçbirisi de ne *vatan küskünü* idi ve ne de kozmopolit. Şimdi de aynı şekilde, kaç kişinin hangi maksatla dışarıya gitmeye çalıştığını tam olarak bilebilmekte olduğumuz kanâatinde değilim.

Fakat, yine de herşeye rağmen konu ciddî, hem de çok ciddî!

İçlerinde dünyaları yıkılan birçok dürüst insanımızın, Şâir'in dediği gibi, "*Hayâtımdan muazzazken Vatan'dan infisâl ettim*" düşüncesiyle, yüreği kan ağlayarak bu toprakları terkettiğini anlamak için derin bir ilim gerekmiyor.

★ ★ ★

Yerine göre **Hicret** de bir çözümdür; ama hangi yere göre? Bâzı yazarların söz konusu bu hicret üzerine yazdıklarında bir ölçsüzlük gözlemlemekte olduğumu söyleyebilirim: Hicret'in *bereket* getireceğine dâir aşırı bir romantizm ve iyi niyetle de olsa bir *tahrik* bunlardan bâzıları.

İmdi: Dışarıya gitmek, çalışmak, kariyer, bilgi, görgü artırmak, ticâret ve buna mümâsil sebeplere binâen vuku' bulmakta ise, bu, anlaşılabilir birşeydir ve endîşeye mahâl olacak birşeyler aramak da yanlışlık demek olur. Ama, bu gidiş, çâresizliğin getirdiği sessiz bir protesto ise, bir yandan Ülke açısından ap-açık bir tehlikeye işâret demek olacağı gibi, diğer yandan "gidenler" açısından da "**Hicret**" değil, ancak bir "**Kaçış**" olur! Öncelikle, bu kaçış ile, zâten o kaçışı isteyenlerin ekmeklerine yağ sürülmüş olacaktır. Şâyet, iddia edildiği gibi böyle bir niyet ile böyle azîm bir muhâcerete teşebbüs edilmekte ise: Muhâcirîn, Hicret'e sebebiyet verenlerin, arkalarından göz yaşı döküp ağlamak, özür dilemek ve yaptıklarından nedâmet getirmek yerine "gittiler de kurtulduk" diye sevineceklerini, böylece bu kutlu vatan topraklarının "kendilerine kalacağını" düşüneceklerini; hattâ belki de kasten böyle bir hesabın içinde olabileceklerini; dahası, kendilerinin de hicret etmekle neler kazanıp neler kaybedeceklerini, acaba, yeterince ve olanca derinliği ile tefekkür ediyor mu?

★ ★ ★

Acaba bu "hicret", bâzılarının ilişkilendirdikleri Hz. Peygamber'in Hicreti ile ne gibi benzerlikler veya farklılıklar arz etmektedir? Bunu da haftaya ele alalım.

